

Брадва като слънцето.

(Приказка).

Единъ селянинъ дошълъ при ковача и му казалъ:

— Направи ми брадва като слънце лъскава.

— Добрѣ, — казалъ ковачътъ, — само че трѣбва да ми въртишъ точилото. — Добрѣ, — съгласилъ се селянинътъ — да го въртя

И той започналъ да го върти. Потъ облѣлъ челото му, ржѣтъ му отмалѣли, а ковачътъ се повтарялъ:

— По-скоро, по скоро, брадвата още не е готова.

Селянинътъ се уморилъ, едва въртѣлъ точилото и думалъ:

— Нека не е като слънцето лъскава, а да блѣщи като луната.

— Добрѣ, добрѣ — казалъ ковачътъ, — ти само върти, брадвата още не е готова.

Селянинътъ съвсѣмъ отпадналъ.

Ковачътъ вече излъскалъ брадвата, но все повтарялъ.

— Върти, върти точилото, още не е готова.

— Нека не е като луната, стига като звѣздитѣ да блѣщи, — и толкова стига!

Ковачътъ своето знае:

— Върти, върти, брадвата още не е готова.

— Е, стига вече! — взелъ да се моли селянинътъ. — Хубава е вече брадвата, стига толкова!

— Да, и азъ виждамъ вече, че стига, — отговорилъ ковачътъ и му далъ брадвата.

